

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyně JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: **TOTAL ČESKÁ REPUBLIKA, s. r. o., IČ 41189671**
sídlem Pobřežní 620/3, 186 00 Praha 8
zastoupeného advokátem JUDr. Janem Štovíčkem, Ph.D.
sídlem Hvězdova 1716/2b, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 8. 11. 2017, č. j. 62539-2/2017-900000-304.8

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým Generální ředitelství cel (dále též „žalovaný“) zamítlo odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „celní úřad“) ze dne 11. 8. 2017, kterým bylo podle § 42d odst. 1 písm. a) zákona č. 253/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), rozhodnuto o propadnutí vybraných výrobků – celkem 26 772 litrů minerálních olejů. Tyto výrobky byly zajištěny v rámci kontroly na základě rozhodnutí ze dne 24. 3. 2017, z toho důvodu, že byly dopravovány bez

zjednodušeného průvodního dokladu ve smyslu § 30 odst. 1 zákona o spotřebních daních.

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že správní orgány zasáhly do jeho práv jednak při posuzování toho, zda se dopustil porušení zákona o spotřebních daních, a jednak při posuzování, zda v jeho věci byly splněny zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků.
3. Žalobce uvedl, že správní orgány náležitě nezohlednily povahu vybraných výrobků. Brojil proti právnímu názoru žalovaného, podle kterého není možné, aby byl průvodní doklad k přepravovaným výrobkům doložen až dodatečně. Podle žalobce zejména v případě vybraných výrobků, ze kterých nevzniká povinnost odvést spotřební daň, je možné průvodní doklad doložit i dodatečně. Tím, že žalobce průvodní doklad dodatečně předložil, splnil podle svého názoru dodatečně podmínku stanovenou v § 42 odst. 1 zákona o spotřebních daních, a tudíž nebyl dán důvod k propadnutí vybraných výrobků. Podle žalobce z textu zákona nevyplývá žádná zákonná koncentrace řízení, která by znemožňovala následné doložení dokladů prokazujících oprávněné nakládání s vybranými výrobky. Taková koncentrace nevyplývá ani ze zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů („daňový řád“).
4. Žalobce dále uvedl, že správní orgány měly postupovat nikoliv podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, nýbrž podle § 42 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Vybrané výrobky lze podle § 30 citovaného zákona dopravovat se zjednodušeným průvodním dokladem. Náležitosti tohoto dokladu jsou stanoveny Nařízením Komise (EHS) č. 3649/92 ze dne 17. prosince 1992, o zjednodušeném průvodním dokladu pro pohyb výrobků podléhajících spotřební dani, které byly uvolněny ke spotřebě v odesílajícím členském státě, uvnitř Společenství (dále jen „Nařízení č. 3649/92“), podle něhož je možné, aby vybrané výrobky byly přepravovány namísto se vzorovým formulářem zjednodušeného průvodního dokladu s obchodní dokumentací, jako jsou např. dodací listy nebo faktury. Žalobce taktéž odkázal na ustanovení § 42c odst. 1 zákona o spotřebních daních a uvedl, že podmínky stanovené tímto ustanovením byly splněny, jelikož správní orgány nespochybněly, že žalobce vybrané výrobky oprávněně nabyl bez daně. Již při kontrole dopravního prostředku převážejícího vybrané výrobky byly předloženy určité doklady, ze kterých mohl celní úřad usoudit na povahu vybraných výrobků a na skutečnost, zda podléhají spotřební dani. Celní úřad proto měl v posuzované věci postupovat tak, jako by mu byl předložen průvodní doklad s nesprávnými údaji, a nikoliv jako by mu průvodní doklad nebyl předložen vůbec. Žalovaný tedy měl rozhodnout o propuštění vybraných výrobků podle § 42c odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních.
5. Ve vztahu k vydání rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků žalobce uvedl, že je mu znám rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10Afs 148/2014 - 70 (dostupný, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na webu <http://www.nssoud.cz>), se závěry, které v něm byly vysloveny, však nesouhlasí. Namítl, že i přes znění ustanovení § 42d zákona o spotřebních daních je správní orgán oprávněn zvážit, zda uloží sankci propadnutí zajištěných výrobků. Uvedený rozsudek vychází z premisy, že ustanovení § 42d zákona o spotřebních daních v účinném znění vylučuje možnost, aby správní orgán při rozhodování o propadnutí zajištěných výrobků použil správní uvážení, zda sankci propadnutí výrobků uloží nebo nikoliv. Podle žalobce však možnost užití správního

uvážení vyplývá již ze základních zásad správního řízení. Žalobce v tomto směru odkázal zejména na ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů („správní řád“).

6. Podle žalobce měl být také aplikován zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, podle jehož § 15 odst. 2 nelze uložit sankci propadnutí věci, je-li hodnota věci v nápadném nepoměru k povaze přestupku. Žalobce namítl, že celní úřad se otázkou přiměřenosti sankce propadnutí vybraných výrobků vůbec nezabýval.
7. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě k povaze přepravovaných výrobků uvedl, že přepravovaný minerální olej je vybraným výrobkem ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Je proto předmětem daně podle § 45 odst. 3 písm. d) téhož zákona, jeho doprava podléhá režimu podle § 42 téhož zákona, a to i v případě že by z důvodu jeho konečného určení žalobci nevznikla ve smyslu ustanovení § 45 odst. 4 zákona o spotřebních daních povinnost přiznat a zaplatit z minerálního oleje daň.
8. V posuzované věci byl minerální olej uveden do volného daňového oběhu v jiném členském státě EU a byl dopravován na území České republiky pro účely podnikání. Jeho přeprava proto měla podle § 30 odst. 1 zákona o spotřebních daních probíhat na základě zjednodušeného průvodního dokladu, který musí dopravu výrobku přímo doprovázet a při kontrole kdykoliv během přepravy musí být předložen. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že zjednodušený průvodní doklad je možné předložit i dodatečně. Řidič dopravního prostředku přepravujícího minerální olej při kontrole nepředložil žádný doklad podle § 42 zákona o spotřebních daních. Předložil pouze nákladní list CMR č. 8326, eurolicenci dopravce, certifikát kvality a přepravní list. Podle žalovaného je dodatečné předložení průvodního dokladu z hlediska ustanovení § 42 odst. 1 písm. a) citovaného zákona bez významu a nemá vliv na výsledek řízení o zajištění vybraných výrobcích. Skutková podstata citovaného ustanovení je naplněna již tím, že řidič dopravního prostředku nepředloží při kontrole průvodní doklad. Propadnutí zajištěných výrobků je pak sankcí za nedodržení evidenčních povinností. Žalovaný doplnil, že dodatečné doložení průvodního dokladu nemá vliv na řízení o zajištění vybraných výrobků ani na řízení o zajištění vybraných výrobcích, dodatečně doložené doklady však mohou být relevantní v případě, že by správce daně zahájil řízení o vyměření spotřební daně z minerálního oleje.
9. K námitce, že v posuzované věci nemělo být postupováno podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, nýbrž podle § 42 odst. 1 písm. c) téhož zákona, neboť žalobce určité doklady při kontrole předložil, žalovaný uvedl, že předmětný minerální olej měl být přepravován se zjednodušeným průvodním dokladem podle § 30 zákona o spotřebních daních. Náležitosti tohoto dokladu stanovuje Nařízení č. 3649/92, které v článku 2 odst. 2 připouští, aby namísto vzorového formuláře obsaženého v příloze dotčeného nařízení, byla jako zjednodušený průvodní doklad použita obchodní dokumentace, např. faktury, dodací listy, ložné listy a podobně. Současně jsou však v člácích 2 a 3 citovaného Nařízení stanoveny podmínky, za kterých je možné tiskopis zjednodušeného průvodního dokladu obchodní dokumentací nahradit. Žádný z dokumentů, které předložil řidič vozidla při kontrole, tyto podmínky nesplňuje. Předmětný minerální olej tudíž nebyl dopravován se zjednodušeným průvodním dokladem, který by obsahoval nesprávné nebo nepravdivé údaje, nýbrž jeho doprava probíhala zcela bez zjednodušeného průvodního dokladu.

10. Žalovaný dále uvedl, že nesouhlasí s námitkou, že správní orgány - i přes znění ustanovení § 42d zákona o spotřebních daních - mohly zvážit, zda sankci propadnutí výrobků uloží nebo nikoliv. Uvedl, že se ztotožňuje s názorem, který vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 10Afs 148/2014 - 70 a v rozsudku ze dne 27. 2. 2013, č. j. 7Afs 58/2012 - 33, podle nichž zákon o spotřebních daních (ve znění účinném od 1. 5. 2011) správním orgánům žádný prostor pro správní úvahu o této otázce neponechává. Účinná právní úprava zachovává správní úvahu toliko ve vztahu k dopravnímu prostředku, k jeho zajištění však v případě žalobce nedošlo. Žalovaný poukázal na to, že zákon o spotřebních daních upravuje postup správce daně v posuzované věci zcela jednoznačně, tudíž není dán důvod pro subsidiární aplikaci jiných právních předpisů (správního řádu a zákona o přestupcích).
11. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
12. Dne 21. 3. 2017 provedl celní úřad kontrolu nákladního vozidla tovární značky SCANIA, registrační značka x, na čerpací stanici BENZINA PLUS na dálnici D1 ve směru do Prahy. Kontrolou bylo zjištěno, že v dopravním prostředku jsou přepravovány vybrané výrobky - minerální olej v celkovém množství 26 772 litrů. Řidič vozidla byl vyzván k předložení příslušných dokladů k dopravě a přepravovanému nákladu, načež předložil nákladní list CMR č. 8326, eurolicenci dopravce, certifikát kvality vydaný společností TOTAL RAFFINAGE FRANCE a přepravní list vydaný stejnou společností. Z přepravovaného minerálního oleje byl v rámci kontroly odebrán vzorek. Provedenou expertizou vzorku bylo zjištěno, že se jedná o mazací olej příslušející do kódu kombinované nomenklatury KN 2710 19 71 až 2710 19 99.
13. Výzvou ze dne 21. 3. 2017 byl řidič vozidla vyzván k prokázání skutečností. Na základě této výzvy obdržel celní úřad vyjádření dopravce, společnosti L. C. SOKOTRANS, s. r. o., podle něhož je dopravovaný minerální olej osvobozen od spotřební daně. Tato skutečnost byla doložena také prohlášením společnosti PARAMO a. s., jejíž výrobní závod byl místem dodání vybraných výrobků, o dalším použití minerálního oleje. K vyjádření byl taktéž přiložen zjednodušený průvodní doklad, dopis právního zástupce žalobce, objednávka materiálu, specifikace výrobku a doklad o naloženém množství. Z vyjádření žalobce bylo dále zjištěno, že se jedná o výrobek dle kódu kombinované nomenklatury KN 2710 19 99, z něhož nevzniká povinnost přiznat a zaplatit daň, neboť není určen pro pohon motorů, pro výrobu tepla nebo pro výrobu směsí ve smyslu ustanovení § 45 odst. 2 zákona o spotřebních daních.
14. Dne 24. 3. 2017 celní úřad rozhodl dle § 42a odst. 2 zákona o spotřebních daních o zajištění přepravovaných vybraných výrobků. Žalobce podal dne 31. 3. 2017 proti rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků včasné odvolání. Odvolání proti témuž rozhodnutí podal také dopravce výrobků. Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 7. 2017 obě odvolání zamítl a rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků potvrdil.
15. Dne 11. 8. 2017 celní úřad rozhodl podle § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních o propadnutí zajištěných vybraných výrobků. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání, v němž namítl, že zajištěné vybrané výrobky mají být uvolněny ze zajištění, prokáže-li se, že s nimi nebylo zacházeno v rozporu s § 42 citovaného zákona, přičemž tato podmínka je v daném případě splněna. Dále žalobce - obdobně

jako v podané žalobě - namítl, že dodatečně předložil příslušné doklady, a že tento postup není v rozporu s žádným zákonným ustanovením. Naopak, propadnutí zajištěných výrobků je nepřiměřené a rozporné se základními zásadami daňového řízení.

16. O podaném odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání zamítl a rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků potvrdil. Žalovaný dospěl k závěru, že zákon o spotřebních daních neukládá a ani neumožňuje celnímu úřadu hodnotit, zda je sankce propadnutí vybraných výrobků přiměřená s ohledem na povahu posuzované věci. V posuzované věci nastaly zákonem předvídané podmínky pro uložení takové sankce, proto bylo (a muselo být) o propadnutí vybraných výrobků rozhodnuto.
17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků k výzvě soudu nesdělil, že trvá na nařízení ústního jednání, soud vycházel ze zamýšleného postupu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc posoudil takto:
18. Žaloba není důvodná.
19. Předmětem sporu v posuzované věci je, zda celní úřad mohl a měl ve smyslu ustanovení § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních rozhodnout o propadnutí zajištěných vybraných výrobků, z nichž vzhledem k jejich účelovému určení nevzniká povinnost přiznat a zaplatit daň. To vše za situace, kdy při kontrole vozu, v němž byly vybrané výrobky dopravovány, sice nebyl předložen zjednodušený průvodní doklad, byl však doložen dodatečně.
20. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že správní orgány dostatečně nezohlednily povahu dopravovaných výrobků, tedy že se jedná o vybrané výrobky, které nepodléhají spotřební dani.
21. Podstatou a smyslem spotřební daně je zatížení vybraných výrobků touto daní z důvodu nepřímé regulace spotřeby. Předmětem jsou specifické alkoholické a tabákové výrobky a dále minerální oleje, pro které zákon o spotřebních daních zavedl legislativní zkratku „vybrané výrobky“ (§ 1 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních). Obecně proto platí, že minerální oleje spotřební daní podléhají (§ 45 citovaného zákona). V nyní posuzované věci se konkrétně jedná o minerální olej uvedený pod kódem nomenklatury KN 2710 19 99, který je podle § 45 odst. 3 písm. d) citovaného zákona rovněž předmětem spotřební daně. Společně s dalšími výrobky z této skupiny přitom patří mezi vybrané výrobky bez ohledu na účel užití, a regulace zákona o spotřebních daních na něj tudíž dopadá. Nic na tom nemění skutečnost, že povinnost daň přiznat a zaplatit vznikne podle § 45 odst. 4 zákona o spotřebních daních při jejich uvedení do volného daňového oběhu pouze tehdy, jsou-li určeny k použití, nabízeny k prodeji nebo používány pro pohon motorů, pro výrobu tepla nebo pro výrobu specifických směsí. To, že v některých případech absentuje povinnost za minerální olej s kódem kombinované nomenklatury KN 2710 19 99 daň přiznat a zaplatit, jako je tomu právě

v nyní posuzované věci, nemá vliv na jeho postavení v režimu volného daňového oběhu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2015, č. j. 3Afs 10/2015 - 68).

22. Podle § 30 odst. 1 zákona o spotřebních daních pak dále platí, že *[v]ybrané výrobky uvedené do volného daňového oběhu v jiném členském státě a dopravované na daňové území České republiky pro účely podnikání (...) lze dopravovat se zjednodušeným průvodním dokladem*. Vzor zjednodušeného průvodního dokladu a jeho náležitosti jsou uvedeny v příslušném předpisu Evropské unie (§ 30 odst. 5 zákona o spotřebních daních). Tímto předpisem je výše citované Nařízení č. 3649/92. Podle článku 2 odst. 1 Nařízení č. 3649/92 lze jako zjednodušený průvodní doklad použít vzor uvedený v příloze tohoto Nařízení.
23. V posuzované věci byly vybrané výrobky přepravovány z Francie do České republiky k jejich vlastníkově (tj. k žalobci). Vlastníkem je česká obchodní společnost, tj. podnikatel. Z objemu přepravovaných výrobků (téměř 27 000 litrů minerálních olejů) je zřejmé, že tyto výrobky přesahují limity osobní spotřeby. Vybrané výrobky tudíž měly být dopravovány se zjednodušeným průvodním dokladem. V posuzované věci taktéž není sporu o tom, že v době kontroly celnímu úřadu zjednodušený průvodní doklad ve formě formuláře (vzoru) předvídaného uvedeným nařízením předložen nebyl. Žalobce však namítal, že byly předloženy jiné dokumenty.
24. Podle článku 2 odst. 2 Nařízení č. 3649/92 může být jako zjednodušený průvodní doklad použita i obchodní dokumentace, např. faktury, dodací listy, ložné listy, atd., a to tehdy, pokud obsahuje stejné údaje jako vzor uvedený v příloze nařízení a povaha údaje je označena číslem odpovídajícím příslušnému číslu kolonky uvedeného vzoru. Současně podle článku 3 citovaného Nařízení platí, že pokud je jako zjednodušený průvodní doklad užit obchodní dokumentace, musí být zřetelně označena slovy „*Zjednodušený průvodní doklad pro účely daňové kontroly (výrobky podléhající spotřební dani)*“.
25. Řidič vozidla při kontrole předložil nákladní list CMR č. 8326, eurolicenci dopravce, certifikát kvality vydaný společností TOTAL RAFFINAGE FRANCE a přepravní list vydaný stejnou společností. Žádný z uvedených dokumentů nicméně samostatně, ani vícero těchto dokumentů posuzovaných společně, podmínky stanovené články 2 a 3 citovaného Nařízení nesplňuje, jelikož neobsahují veškeré údaje podle vzoru zjednodušeného průvodního dokladu obsaženého v příloze Nařízení č. 3649/92. Povaha údajů na předložených dokumentech není označena číslem odpovídajícím příslušnému číslu kolonky dle vzoru zjednodušeného průvodního dokladu a ani žádný z předložených dokladů není označen požadovanými slovy „*Zjednodušený průvodní doklad pro účely daňové kontroly (výrobky podléhající spotřební dani)*“.
26. Na základě výše uvedeného je možné učinit první dílčí závěr, že vybrané výrobky byly dopravovány bez zjednodušeného průvodního dokladu. Tento doklad doložil dopravce teprve dodatečně k výzvě celního úřadu.
27. Podle § 42 odst. 1 zákona o spotřebních daních *[s]právce daně zajistí vybrané výrobky, popřípadě i dopravní prostředek, který je dopravuje, jestliže zjistí, že*
 - a) *vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 6, 27 a 27c, 30, 51, 100 nebo 100a s výjimkou uvedenou v § 50 odst. 8,*
 - b) *vybrané výrobky jsou dopravovány bez dokladu uvedeného v § 5,*

c) údaje uvedené na dokladu podle písm. a) nebo b) jsou nesprávné nebo nepravdivé, nebo d) doklad uvedený v písm. a) nebo b) je pozměněný nebo padělaný.“

28. Vzhledem k učiněnému závěru, že vybrané výrobky byly dopravovány bez dokladu podle § 30 citovaného zákona, je nedůvodná námitka žalobce, že správní orgány měly postupovat podle § 42 odst. 1 písm. c) a nikoliv podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních.
29. Na řízení o zajištění vybraných výrobků (§ 42 zákona o spotřebních daních) následně navazuje řízení o zajištěných vybraných výrobcích (§ 42b téhož zákona), jehož cílem je prokázání, zda s vybranými výrobky bylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2 nebo zda dopravní prostředek takové výrobky dopravoval. Způsoby ukončení tohoto řízení jsou upraveny v § 42c a § 42d zákona o spotřebních daních. Správní orgán buď zajištěné vybrané výrobky uvolní ze zajištění, anebo rozhodne o jejich propadnutí či zabrání. Podle § 42c odst. 1 písm. a) citovaného zákona *[s]právce daně rozhodne o uvolnění zajištěných vybraných výrobků, pokud s nimi nebylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2.* Ustanovení § 42d odst. 1 citovaného zákona pak stanovuje, že pokud správce daně nerozhodne o uvolnění vybraných výrobků, rozhodne buď o jejich propadnutí – v případě, že vlastník vybraných výrobků je znám, anebo o jejich zabrání v ostatních případech.
30. Stěžejní námitkou uplatněnou v posuzované žalobě je názor žalobce, že i v případě, kdy vybrané výrobky byly dopravovány bez průvodního dokladu, jako tomu bylo v posuzované věci, je možné požadavek plynoucí z ustanovení § 42 odst. 1 zákona o spotřebních daních, tedy právě že vybrané výrobky musí být dopravovány s příslušným dokladem, splnit i dodatečně – následným doloženým příslušného dokladu. V takové situaci je podle názoru žalobce celní úřad oprávněn rozhodnout o uvolnění zajištěných výrobků.
31. Uvedenou otázku, tedy zda v situaci, kdy při kontrole nebyl předložen zjednodušený průvodní doklad, nicméně tento doklad v této době existoval, je možné jej doložit dodatečně, již opakovaně posuzoval Nejvyšší správní soud. Městský soud v Praze proto poukazuje zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10Afs 148/2014 - 70 (ke shodnému posouzení viz dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2015, č. j. 1Afs 131/2015 - 38, ze dne 12. 8. 2015, č. j. 3Afs 10/2015 - 68, ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1Afs 133/2016 - 32 nebo ze dne 13. 7. 2017, č. j. 4Afs 97/2017 - 28). Z posuzované žaloby je ostatně patrné, že sám žalobce si je ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu o uvedené otázce vědom.
32. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 10Afs 148/2014 - 70 vyložil, že základem pro rozhodnutí o propadnutí zajištěných výrobků je porušení ustanovení § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Skutková podstata tohoto porušení je přitom formulována zcela jasně a výslovně tak, že přepravované výrobky správce daně zajistí, nejsou-li „doprovázeny“ s požadovanými doklady. Nepředložil-li tudíž řidič dopravního prostředku takový doklad – v posuzované věci zjednodušený průvodní doklad podle § 30 citovaného zákona - byla skutková podstata ustanovení § 42 odst. 1 písm. a) citovaného zákona naplněna.
33. Vzhledem k tomu, že cílem zákonodárce je regulace režimu přepravy výrobků, tedy aby příslušný doklad byl přepravován vždy společně se zásilkou, popíral by výklad žalobce samotný smysl normy a vedl by k umožnění obcházení jednoznačně

stanovených zákonných povinností, neboť výrobky podléhající spotřební dani by nebyly při kontrolách identifikovatelné a ověřitelné.

34. Dodatečné doložení zjednodušeného průvodního dokladu po té, co tento doklad nebyl předložen při kontrole, je proto ve vztahu k porušení § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních zcela bez významu. Dodatečné doložení průvodního dokladu již nemůže zvrátit skutečnost, že v době kontroly, respektive v době přepravy, neměl přepravce příslušný dokument k dispozici. Porušením, na které uvedená skutková podstata v souvislosti s § 30 zákona o spotřebních daních míří, je pouze a jen zjištěná skutečnost, že zjednodušený průvodní doklad nebyl k dispozici právě v době přepravy (kontroly), a nikoli skutečnost, že tento dokument sice v době přepravy (kontroly) existoval, avšak kontrolovaná osoba ho neměla k dispozici.
35. Taktéž další otázka, nastolená žalobcem v podané žalobě, tedy zda celní úřad v případě, že není dodržena povinnost přepravovat vybrané výrobky s průvodním dokladem, a dojde tudíž k naplnění skutkové podstaty dle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, je oprávněn postupovat jinak, než rozhodnout o propadnutí zajištěných výrobků dle § 42d citovaného zákona, již byla v judikatuře správních soudů opakovaně řešena (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 7Afs 55/2012 - 23 nebo taktéž výše citovaný rozsudek č. j. 10Afs 148/2014 - 70).
36. Podle § 42 odst. 11 zákona o spotřebních daních, ve znění účinném do 30. 4. 2011 byl celní úřad oprávněn, nikoli však povinen, rozhodnout o propadnutí vybraných výrobků. Měl ponechán prostor pro správní uvážení, zda tak v konkrétní věci učiní a v jaké míře, s ohledem na povahu věci. V rámci správního uvážení tak mohl reagovat na okolnosti případu, poměry povinné osoby či povahu vybraných výrobků tak, aby nebyly ukládány zjevně nepřiměřené sankce. Oproti tomu právní úprava ve znění účinném od 1. 5. 2011, a tudíž rozhodném také v nyní projednávané věci, podle § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních celnímu úřadu žádný prostor pro správní uvážení neponechává. Zákonodárce výslovně zakotvil režim zmírňujícího správního uvážení pouze pro případ propadnutí dopravního prostředku, jímž byly vybrané výrobky dopravovány (§ 42c odst. 3 citovaného zákona). V posuzované věci nicméně dopravní prostředek zajištěn nebyl.
37. Městský soud neshledal důvod se od uvedené judikatury jakkoli odchýlit. Pokud tudíž v posuzované věci nebyly vybrané výrobky dopravovány společně se zákonem požadovaným dokladem, celní úřad nepochybil, jestliže je zajistil postupem podle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, a v navazujícím řízení o zajištěných vybraných výrobcích rozhodl o jejich propadnutí.
38. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že přestože účinné znění ustanovení § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních neponechává celnímu úřadu žádný prostor pro správní úvahu, zda o propadnutí vybraných výrobků rozhodne, je tuto jeho možnost třeba dovodit ze základních zásad ovládajících správní řízení, zejména základní zásady zakotvené v § 2 odst. 4 správního řádu. Takový postup navrhaný žalobcem by odporoval jiné základní zásadě, a to zásadě legality zakotvené v ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu, podle něhož správní orgány postupují v souladu se zákony a jinými právními předpisy. V případě, že právní norma přesně stanovuje podmínky své realizace, jsou jí subjekty práva, a to včetně správních orgánů, plně vázány a nemohou se od ní odchýlit za pomoci jakékoli vlastní úvahy.

39. Nedůvodná je taktéž námitka, již se žalobce dovolával aplikace ustanovení § 15 odst. 2 zákona o přestupcích, podle něhož nelze uložit sankci propadnutí věci, je-li hodnota věci v nápadném nepoměru k povaze přestupku. V posuzované věci se nejedná o přestupek, zákon o přestupcích proto v projednávané věci není vůbec aplikovatelný. Žalobci byla sice uložena sankce propadnutí věci, kterou zná taktéž zákon o přestupcích, nýbrž nikoliv jako sankce za určitý přestupek nebo správní delikt, ale za porušení povinnosti dopravovat vybrané výrobky spolu se zjednodušeným průvodním dokladem podle zákona o spotřebních daních.
40. Pokud jde o námitku, že sankce propadnutí vybraných výrobků je nepřiměřená s ohledem na povahu projednávané věci, soud odkazuje na již výše uvedené - zákon o spotřebních daních v účinném znění neumožňuje zohledňovat konkrétní okolnosti posuzované věci. Žalobce nadto ani žádné konkrétní důvody, proč je v jeho případě uložena sankce zcela zjevně nepřiměřená (zejména by se pak mohlo jednat o ten důvod, že vede k zásadní změně jeho majetkových poměrů a nabývá tudíž „škrtící - rdousící“ efekt - viz např. nález Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02), neuvedl a neprokázal.
41. Na základě všech výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s, neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných úředních činností správního orgánu nevznikly. Z tohoto důvodu soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. května 2019

Mgr. Marek B e d ř i c h ,
předseda senátu